

מסורת הש"ס

(א) שם: ח' ליל ט'. לקמן
 (ב) שם: ח' ליל ט'. לקמן
 (ג) שם: ח' ליל ט'. לקמן
 (ד) שם: ח' ליל ט'. לקמן
 (ה) שם: ח' ליל ט'. לקמן
 (ו) שם: ח' ליל ט'. לקמן
 (ז) שם: ח' ליל ט'. לקמן
 (ח) שם: ח' ליל ט'. לקמן
 (ט) שם: ח' ליל ט'. לקמן
 (י) שם: ח' ליל ט'. לקמן

הגהות הב"ח

(א) ה"ב: ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י
 ד"ה ע"ה ו"י

מוסף רש"י

מקום שאין בו ארבעה
 על ארבעה. שם: ח'
 רשות היחיד לרשות היחיד
 הולך וילך מקום חסוד
 לא רשות חלופי נפשי
 הוא ויכיל להכל ולהכל
 היש מקום שבו נעזר
 ויכלול. שם: ח'
 חילופי. ד"ה ע"ה ו"י
 חילופי. שם: ח'
 חילופי. שם: ח'
 חילופי. שם: ח'
 חילופי. שם: ח'
 חילופי. שם: ח'
 חילופי. שם: ח'
 חילופי. שם: ח'
 חילופי. שם: ח'
 חילופי. שם: ח'

רבינו חננאל

ר"י יוחנן אמר אם יש
 בכותל ר"י ויש עליו פירות,
 עולין בני אדם מחצו וז'
 לחצו וז' ואוכלין שם.
 ואם אין בו ר"י אפי' אם
 אינו לעלות בו מעלין.
 ר' יוחנן לעצמיה, דאמר:
 מקום שאין בו ר"י על ר'
 מותר לבני רשות הרבים
 ולבני רשות היחיד לכתף
 עליו, ובלבד שלא יחליפו
 זה מזה. ומשמעין וכו'
 רב לית ליה הא דר'
 יוחנן. לעולם אית ליה
 וכו' אית ליה לרב תאי
 סבא ברשויות דאורייתא
 כגון רשות היחיד ורשות
 הרבים. אבל ברשויות
 דרבנן נקט זה הכותל
 לית ליה. (דבריו) חכמים
 עשו חיוב לרביהם וכו'
 משל תורה, לפיכך אמר
 אסור לחצו בו אפי' ככלא
 גימא. אמר רב נחמן כותל
 שבין שתי חצירות גבוה
 [ו] ורחב ד', וצדו אחד
 שוה לארץ [נוחצין] אותו

חלון פרק שביעי עירובין

ע"ז

עין משפט
גור מוצה

1 א מ"י פ"ג מהל'
 עירובין הלכה ד'
 טושי"ט פ"י שגט פס"ק ו'
 2 ב שם וכו' שמו פס"ק
 3 א:
 4 ב ג מ"י פ"ג מהל'
 טושי"ט פ"י שגט
 פס"ק ו':
 5 ב ד מ"י פ"ג מהל'
 טושי"ט פ"י שגט
 פס"ק ו':
 6 א מ"י פ"ג מהל'
 טושי"ט פ"י שגט
 פס"ק ו':
 7 ב ד מ"י פ"ג מהל'
 טושי"ט פ"י שגט
 פס"ק ו':
 8 ח [מ"י פ"ג מהל' שגט
 פס"ק ו':
 9 א מ"י פ"ג מהל'
 טושי"ט פ"י שגט
 פס"ק ו':
 10 ב ד מ"י פ"ג מהל'
 טושי"ט פ"י שגט
 פס"ק ו':

רבינו חננאל (הבס"ק)
 לזה ששנה לארץ. היה
 לזה ששנה לארץ תשמישו
 בנחת. ולזה שצדו גבוה
 י תשמישו בקשה. [ונחצין]
 אותו לזה ששמישו
 בנחת. וכל לזה ששמישו
 בנחת ולזה ששמישו
 בקשה נוחצין אותו לזה
 ששמישו בקשה. וכן אמר
 רב נחמן בחצירי שבין
 שתי חצירות עמוק י'
 ורחב [ד'] וצדו אחד
 שוה לארץ נוחצין אותו
 לזה ששמישו בנחת כו'.
 וצריך דאי אשכחנן
 כותל משום דבנחתה
 משמישו אינשי. פ'
 עומדין ומשמישו, אבל
 חצירי דלא שוה ומשמישו
 אימא לא כו'. בא
 לשטע הכותל שבוה
 מ' טחום. אם יש
 במיעוט ד' באורך הכותל
 על ד', מותר להשתמש
 בכולו. ואם לאו אינו
 משמש אלא כנגד
 מיעוטו. מ' כנגד אותו
 הפסוק שמיצו כלבד.
 ואמר רבנא כגון שעקר
 חוליא מראשו של כותל
 כגון זה אינו משמש
 אלא במקום מיעוטו
 בלבד. א"ר יחיאל כה
 ספל בקרקעת הכותל
 ודבריה בארעא דוי מיעוט
 ואם (היינו) [רצו] מערבין
 אחד. ואקשינן עליה
 וכי חברה מא' הוי,
 וחצירי פנה טמונה בתבן
 וחצירי טמונה בנחליה
 בשבת. ופריך כגון דאית
 ליה להאי ספל אוגנים.
 וכן שפטים ומשכבות
 לאחורי הספל ומשכבות
 בעשר. ואין גרולין שאני
 יכול לטלו בשבת שהרי
 אוגנים משוקעין. ואקשינן
 עליה ואפי' הכי כיון
 ששולל הספל מנוחצין
 הוה ליה כלי שהוא
 גיטל בשבת, וכל דבר
 שישלל בשבת אינו סמעת.
 כדנתן הוסיף לפת וצנן
 חתה (הגמ' [הבס"ק])

ורבי יוחנן אמר אלו מעלין בו. פירוש מן הבית דמן החצר אפילו
 נכנס ד' שרי דכר"ס מוקי לה רבי יוחנן לקמן בריש כל גגות
 (דף 73:). עולין אין מעלין בא. תימה דמאי קס"ד וכו'
 לא דע דרבי יוחנן איירי באלו לו ארבעה וי"ל דס"ד דטעמא דרבי
 יוחנן (ב) משום דלחין רגילות להשתמש
 שם ולא אסרי אהדדי והוא הדין
 ברוכז ד' כיון שהוא גבוה י' ואין
 נח להשתמש שם ולהכי לא פריך אלף
 לר' יוחנן אלף לרב דטעמא משום
 דכטל הוא לא שייך אלף באלו בו
 ד' על ד': **הבא** במאי עסקינן
 ברשויות דרבנן. נראה דוקא כי הכא
 שהכל רה"י אלף שלף עירבו אלף
 מקום שאין בו ד' על ד' שצ"י רה"י
 לנכרמית אין נראה שחלוק רב אלף
 מותר לגבי רה"י ולגבי כרמית לכתף
 עליו וקל"ה מוכח כן בפ"ק (דף 73:).
 דמוקי רבא אלף דלמך רב מוך
 הפסחא אע"פ שאין בו ד' על ד' כרץ
 למי אחר להמירו הפסחא לנכרמית
 משום דמלא מין אט מינו ולר"ה
 שרי ולא קלמך משום דעשו חיוב
 אלף ודאי אף לרב בין כרמית לרה"י
 לא עשו חיוב ומיניה מצינו לממיר
 דהסח לא נקט טעמא דחיוב משום
 דאית ליה טעמא אחרת:

ברשויות דרבנן. נפרק כיצד
 (ו) משתמטין מוקל
 רב דימי טפי משמיה דרבי יוחנן
 נכשויות דרבנן וצ"י אפילו להחליף
 כשיש בין רשות היחיד לנכרמית
 מקום שאין בו ד' על ד' והא דלמך
 ר' יוחנן הכא אלו מעלין מכאן ואוכלין
 מסיק דצדו אחר:
כותל שבין ב' חצירות גבוה
 עשרה וצדו אחד שוה
 צ"י. לאו שוה משום קלמך דאם
 כן לאו היינו כותל אלף כלל היא
 קרקעת חצר אלף כן ש"י כגונטרס
 שוה לארץ קרי ליה כן פ' בקונטרס
 וצ"ה לרב חסדא דלמך בפרק כל
 גגות (לקמן דף 73:). גידוד ה' ומחילה
 ה' אין מלטרפין מאי קלמך נוחצין
 אותו לזה שוה לארץ הא אין מטלטלין
 בעליהם אלף כד' וי"ל דמכל מקום
 נפקא מינה דמוך ד' (א) מיהא שרי
 לטלטל מן הכותל לעליה:

הטומא לפת וצנן בו. בשלא
 העשרו איירי דכשהשרשו
 לא היו נטעלין כשבת וצ"ה בשלא
 גבי כלאים ושביעית אטריין לאשמעי'
 דלא גזרינן כשמתכוון להטמין אטו
 דילמא אחי לטעם אלף מעשר מה
 שייך כאן אפי' השרש כיון דליכא
 מוספת ואי (ו) נקטינן לענין דשרי
 לעשר עליו מן התלוש או ממנו על
 התלוש ולא חיישינן דילמא אחי
 לפרוש מן התלוש על המחזור ומן
 המחזור על התלוש א"כ הוה ליה למנקט תרומה דגבי מחזור ותלוש
 רגיל להזכיר תרומה בכל מקום אין תורמין מן התלוש על המחזור
 פירות ערוגה זו תלושין יהיו תרומה על פירות מחזורין ואור"י
 דרגילות הוא שמחוספין מחמת לילחומיה הקרקע כעין שאנו רואין
 שומין וצ"ל שחוספין אפילו כשמונחים בחלון ועל אותה
 דוקא נקט הטומא אלף אס לשם נטיעה עושה חושש משום כולם:
 מקלף

מעלין. מחצירין לראשו והוא הדין דמורדין דמקום פטור הוא וצ"ל
 לכתף ולכתף להקל: **מקום שאין בו ד'**. רוחב ועומד בין רה"י
 לרה"י ויש לנו להזכיר כגון גבוה מן הארץ ג' ואילו היה רוחב ד'
 היה נקרא רשות לעצמו והוא כרמית ואסור לכתף ולכתף אלף

עכשיו נקרא מקום פטור ומותר
 לכתף ולכתף לכתף עליו משאוי שלהן:
ובלבד שלא יחליפו. דרבנן היא דלחין
 ויחנה לרשות זו והכל עקירה מרה"י
 גמורה והנחה למקום פטור ועקירה
 ממקום פטור והנחה לרה"י גמורה:
ורב לית ליה דרב דימי. כתימיה. והא
 מהמינא היא כמסתם שגט בפ"ק
 [דף 73:]. עומד אדם על האקסופה נוטל
 מעני ועותן לו מבעל הבית ועותן לו
 ובלבד שלא יעול מזה יתן לזה:
רשויות דאורייתא. כגון רשות רבים
 יחיד: **דרבנן**. מלירות דרשות יחיד
 יחיד הוא ומדרבנן הוא דאסור:
ולדו אחד שוה לארץ. כלומר גבוה
 הוא מן האחת ועומד והוא לנכרמה
 כגון שרקעיתה של זו גבוה. כל כמה
 דלא גבוה י' קרי ליה שוה לארץ:
נוסחין אסור. להעלות ולהוריד מעליו
 וחצירו אסור: **סריץ**. ע"פ פני אורץ
 המלירות מנדל בין זו לזו היא מחילה
 מעליהם: **שוה לארץ**. שאינו עמוק
 ממנה י' כגון שרקעיתה נמוך:
אימא לא. משתרי דלדידה נמי
תשמישו כשהוא הוא: **לא כשיטא**
שמישיה. מה שמניח בו משתמר:
כשיטא שמישיה. שנופלים החפצים:
כא למעט. אכחיל קאי. וקס"ד שעה
 אל עפר למטה בקרקע סמוך לכותל
 ח' כנה אינכא א' הניח שם
 ספספים: **אס יכ כמטוט** ד'. אורץ
 נדד משך הכותל הוי כפתח וכיון
 דממנו ולמעלה לא גבוה עשרה
 משתמש בכל הכותל שהרי משמישו
 נחת שעלה לו דרך פתחו: **אי אפני**
מעוטא. למיחיה פתחא כוליה שרי:
ואי לא אפני. הא כטייל ליה: **אמר**
רבינא. לאו מלמטה עסקינן דהתם
 ודאי צ"י מד' לא מהני למדי אלף
 כגון שעקר חוליא מראשו מגובהו
 של כותל קרי ראשו דתמן הוי כראשו
 פירות (ע'): הלכך הוי כי מעוטא ארבעה
 אורץ הוי פיתחא לכל הכותל צ"י
 מהכי פיתחא הוא דלא הוי אלף
 לאשתמושי ביה שרי דכיון דלא גבוה
 י' לא הוי רשותא: **כפה ספל**. סמוך
 לכותל ומיעט גבוה מעשרה. כל הני
 מיעוטי כגון דליכא י' מראשו לראש
 הכותל: **מאי הוי**. אחי נטל כשבת
 הוא: **פנה**. תלנה כוסר שטומינן
 אותה נתנן להתבשל ותנן מוקפה
 הוא ואסור לטלטל כגון שהקפה
 ללצון לנשים: **ותררה שטמינה**.

אחול בגחלים ועכשיו כנו ומ"מ מוקיין הן. אלף לא כנו לא דמחור
 שנהפכים מכה את ס"ה מחמתות ומצדדי את העליות כראמריין
 ככריתות (דף 73:). **דאית לכו אוגניים**. כעין ספלים שלנו דעכשיו
 עפר מונח עליהן והי מוז עפר ממקומו ודומה לחופר: **הטומא**. להניע:

מקלף
 חוספת קלמך דאין כרץ לעשר הואיל והיו מחוספין מקודם לכן

